

lysning med Hensyn til deres Standpunkt i denne Sag. Jeg vil dog henstille til ærede Medlemmer, om de i den Time mene at have kunnet sætte sig tilstrækkelig ind i de Forhold, der fremstilles paa Kortet. Jeg maa antage, at det, naar der er kommet et saadant Kort, er Hensigten, at man derved skal kunne danne sig en Mening om Sagen, thi det er velikke Meningen, at man skal have det for at gemme det og siden se tilbage paa det. Meningen maa være, at Kortet skal være vejledende med Hensyn til Afgørelsen. Jeg tror, at alle vilde give mig Ret i, at dette er umuligt for Tinget, endnu mere umuligt, end det har været for selve Udvalgets Medlemmer at faa Klarhed over dette Overenskomstspørgsmaal, saa at man kan tilraade at træffe en saadan Afgørelse, som der nu foreligger Forslag om, saa meget mere som der ogsaa for Udvalgets Medlemmer har været en højst mangelfuld Udgang til de Papirer, der skulde begrunde Forslaget. Jeg skal ikke drage Forhandlingerne fra Udvalget her ind i Salen — det hører jo ikke til —, men jeg tør dog nok sige, hvad jeg nylig har gjort den ærede Ordfører opmærksom paa, at jeg flere Dage forgæves har ledt efter et Afstykke, der var betydningsfuldt til Bedømmelsen af denne Sag. Som sagt, hele dette Overenskomstspørgsmaal forekommer i alt Fald mig at lide af den væsentlige Mangel, at det er meget uoverstueligt for Medlemmerne her i denne Sal, som nu skulde tage Beslutning om det. De komme til at gaa saa rent og bart paa en Autoritetstro, at de maa sige sig selv, at de ere ude af Stand til at bedømme, hvorledes Virkningen af denne Overenskomst vil være. Man kan jo stole mere eller mindre paa den Autoritet, som man henholder sig til, men det forstaar sig, at man her saa temmelig handler i Blinde i en Handel af meget betydeligt Omfang og af en saadan Natur, som vi ikke pleje paa den Maade at træffe Afgørelse af her i Rigsdagen. Smidlertid, da jeg, som sagt, er principiel Modstander af hele den Plan, hvortil Overenskomsten støtter sig, er dette ikke Hovedgrunden til Gen- dringsforslaget. Vi have stillet vort Forslag, fordi denne Sag efterhaanden er bleven af en meget kompliceret Natur. Forslaget er jo ikke alene en Tvilling, men en Trilling med tre meget væsentlig forskellige Afsnit. Først er der den lille Græsted-Bane, den, jeg vil kunne kalde Tingets almindelige Kæledægge. Medens ellers alle andre Jærnbaneprojekter, som ere fremme i Klar, have nær eller mindre haft Modstand imod sig og der har hvilet onde Dine paa dem fra for-

skellige Sider, har jeg over for dette lille Forslag om en Forlængelse af Banen fra Græsted til Gilleleje aldrig hørt eller set andet end almindelig Velvilje. Om det er, fordi den er saa lille, som den er, skal jeg ikke kunne sige, det kan jo være, men i alt Fald har Banen den Fordel, at den er overordentlig billig, idet det kun drejer sig om 92,000 Kr. Der kan ogsaa være andre Grunde, men faktisk er det, at der ikke er nogen, der vil denne Bane noget ondt, og derfor vilde jeg ikke have anset det for underligt, om den var kommen paa en særlig Lov uden for hele det øvrige Komplet; jeg ved ikke Grunden til, at den er inddragen her i Forslaget. Det andet Afsnit af denne Lov er Kystbanespørgsmaalet. Over for det maa jeg sige, at min Stilling er nærmest den samme som over for Privatbaneanlægene. Og for sig er jeg ikke Modstander af et Anlæg som Kystbanen og heller ikke af det Grundlag, hvorpaa det foreligger, men jeg har samme Stilling dertil som til de private Jærnbaner. Jeg har ingen god Tro paa, at de virkelig vilde træde ud i Livet og blive gennemførte paa saadanne Betingelser, at jeg kan vedblive at være tilfreds med dem. Jeg staar over for en Tvivl i den Retning, som vel ikke vil gøre, at jeg absolut vil afvise Behandlingen af dette Spørgsmaal, men som stiller mig noget skeptisk til, om det kan løses og løses paa saadanne Betingelser, at jeg kan tiltræde dem. Der er nemlig i denne Sag to Principspørgsmaal, som jeg maa ønske at fastholde, men som jeg ikke er sikker paa, at alle ere lige saa standhaftige overfor. Det ene er Spørgsmaalet om Statslaanet til disse Jærnbaneforetagender, og det andet er Spørgsmaalet om Egnens Tilfud til dette Baneanlæg ligesom i andre Dele af Landet, hvor der er Tale om saadanne Anlæg. Nu kan man sige: den Dag, den Sorg! Ja, det skal jeg indrømme, den Dag, det kommer, den Dag, de sidste Principspørgsmaal foreligge i en ny Form, er det den rette Tid til at tage Stilling til dem og træffe Afgørelse derom, men jeg kan ikke nægte, at naar jeg har haft Frygt med Hensyn til dem i Fortiden, er min Tvivl bestyrket i de sidste Dage, særlig efter de Udtalelser, der ere faldne fra den ærede Ordfører som Ordfører i en anden Sag. Jeg kan ikke se andet end, at de sidste Dage har den ærede Ordfører opstillet et Slags parlamentarisk Ideal — kan jeg kalde det — som bestaar i at komme bort fra sine Standpunkter. Ved en anden Sags Behandling forleden Dag lastede han hos det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgtreds (S. C. Christensen), at denne